

for at gaa over til dem, da tror jeg neppe, de kunne bebrejde os nogen Mangel paa Smødeforloven ligeoverfor dem, thi den Maade at ønske Smødeforloven paa er jo af en særegen Natur, og de Herrer have jo, som Vædringsforslagene udvise, ikke gjort en eneste Mine til at forandre dette deres af det ærede Medlem forklarede gamle Landstingsstandpunkt, som Folkethinget i syv Aar har sat sig imod. Hvad var der da for os at gjøre? Hvad var der efter Bilaget fra Krigsministeren og den Stilling, som den ærede Ordfører og hans Venner indtog, for os at gjøre? Ganske simpelt det: Spørgsmaalene ere endnu ikke modne til den yderligere Overveelse, som mulig kunde føre til Mægling, og vi søge derfor at høre Folkethingets Stilling ved 2den Behandling. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at hvis Behandlingen af dette Forslag skal fortsættes videre gennem de grundlovsnæssige Stadier, skal han finde mig paa Pladsen til at høre Folkethingets Værdighed, men ikke paa den Maade, at vi stille os paa det gamle Landstingsstandpunkt. (Ufbrydelse af Bernstsen.) Det ærede Medlem for Flaaden er meget bevægelig idag. Jeg vil foreslaa ham, at han lader mig tale i No, og at han dernæst selv tager Ordet istedetfor at afbryde mig. Jeg vil dog blot sige, at dette ærede Medlem hører til den lille Kredss her i Salen, som ved de hidtidige Behandlinger af Forsvarssagen efter min Opfattelse har lagt de største Hindringer i veien for at faae en Hærlø, som Befolkningen kunde hilse med Glæde. Stillingen er altsaa ganske simpelt den for vort Bedfommende: Vi kunne forstaa, at den ærede Minister, der første Gang forelægger en saadan Sag, og som, det er jeg overbevist om, fra alle Sider i denne Sal har et Overflod af politiske Venner, har kunnet ønske at høre begge Rigsdagens Afdelinger, inden han med Hensyn til denne Sag søgte at indtage et enbelligt Standpunkt. Naar han derfor har ment, at det ikke kunde antages — hvad der ogsaa vilde være en ganske unaturlig Antagelse — at Folkethinget ved 3die Behandling vilde ombestemme sig, saa at det vil gaa ind paa Forslag, som det nys havde forkastet, og at han hellere vilde undlade at sætte hele dette Apparat med Afstemninger i Bevægelse paany, og Udvalget har været enigt i denne Opfattelse, da ser jeg ikke, hvorfor man skal tvivles om Stillingen, som den er i dette Dieblis; thi at Stillingen er saaledes, er jo ganske naturligt. Et er imidlertid sikkert, at havde der været en fornyet Trængsel til Smødeforloven, havde det været en overmaade simpel Bei at gaa at give denne Trængsel Luft i nye Vædringsforslag, men der foreligger ingen. Den ærede Ordfører betonebe meget skarpt i sit Foredrag, at han havde gjort sit Yderste, for at man kunde blive enig. „Jeg tager“ — siger han — „fuldt Hensyn til alle Parter, altsaa ogsaa til Folkethinget“. Jeg har yttret, at

den meget ærede Ordfører har udsørt et stort Arbejde og udsørt det loyalt, men at det skulde være et fuldt Hensyn til Folkethinget, der bestaar i at stille sig paa et tidligere modarbejdet Landstingsstandpunkt i alle Hovedtræk, kan jeg ikke fatte, og jeg anerkjender det ikke. Jeg anerkjender Loyalitet i Stillingen og Loyalitet i Samarbejdet, og den Sver og Dygtighed, hvormed den ærede Ordfører er gaaet frem, skal jeg anerkjende. Men med Hensyn til Realiteten af det Foreslaaede ser jeg ikke, at deri ligger nogen Hensyntagen til det Standpunkt, Folkethinget tidligere har stillet sig paa, eller til, hvad man dog egentlig kan antage, at man tilsidst i det Hele taget kan gaa til. Ogsaa jeg vil stemme for dette Forslags endelige Vedtagelse, hvilket jo efter Ordføreren Formening skal betyde Overgang til Landstinget (Kjær: Det skal det i hvert Tilfælde være!). Det er ikke rigtigt, thi hvis det havde været i Landstinget før, havde det jo betydet en endelig Vedtagelse. Men Folkethingets endelige Vedtagelse betyder altsaa i dette Tilfælde baade i formel og altsaa ogsaa i reel Henseende efter den ærede Ordførers Udtalelser kun en formel Overgang til Landstinget. Vi skulle da se det igjen. Det er muligt, det er meget sandsynligt, jeg antager det, medmindre de Herrer ville vise en anden Smødeforloven i Realiteten, end de hidtil have vist. Jeg siger, jeg stemmer for dette Forslag. Det er finansielt indensfor en Grændse, som kan forhøjes uden i mindste Maade at legge vor Stilling til en tilsvarende Lov til Maalestok; det er ikke det, jeg mener, men det kan forhøjes. Det Forslag, der foreligger, er sammenlignet med den nugjældende Lov 540,000 Kr. billigere. Udgiften efter Forslaget udgjør kun paa ca. 4,000 Kr. nær 8 Millioner Kr., efter hvad der er udregnet under Ministeriets Autoritet, og efter den nugjældende Lov er den — Lønningstillæg til de Menige og Underkorporalerne paa § 26 i Finantsloven fra regnet — 8,537,000 Kr. Det er altsaa en Nedgang af 540,000 Kr. Med Hensyn til det Finantsielle foreligger der jo altsaa ikke fra nogen Side nogen Indvending imod at stemme for Lovforslaget, og der vil vistnok efter de sidste Dages Forhandlinger at dømmes neppe være Noget, der ikke vil være enig med mig i, at ogsaa denne Grændse passende kan overskrides under senere Forhandlinger. Med Hensyn til den personlige Byrde har jeg ikke Noget at indvende imod det opnaaede Resultat, set fra Befolkningens Side, idet jo Gjenindkaldelserne for Hovedvaabnet ere efter Lovens nedsatte fra 3 Gjenindkaldelser, ialt 120 Dage, til 1 Gjenindkaldelse paa 30 Dage. Altsaa i de to Henseender vil jeg indrømme, at her, set fra en ikke-militær Betragtning, en almindelig politisk-finansiel Betragtning, er saa Væsentlig indvundet, at der ikke med Likhed kan tænkes større Fordringer naaede, og med Hensyn til selve Lovforslagets hele Indhold